

Monika Rubins tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Monika Rubin
Politisk ordfører for
Moderaterne

Dato

31. maj 2023

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Tak. For en lille måneds tid siden var jeg med Statsrevisorerne rundt i Europa for at besigtige Frontex. Et af de lande, vi besøgte, var Polens hovedstad, Warszawa, der, hvor min mormor og morfar kommer fra. Det er et sted, jeg har brugt utallige sommerferier som barn, men ikke har besøgt så meget siden. Så da der var et hul i programmet, gik jeg over til deres hus. På vejen derover blev jeg mødt af det ene nybyggeri efter det andet: glasfacader og skyskrabere, H&M-butikker og flotte caféer. Det er noget lidt andet end det, jeg kan huske fra min barndom: en økonomi i laser, rationeringsmærker, hyperinflation og et politisk klima, som man som almindelig borger ikke blandede sig i. Det var det i Polen, der gav min mor lyst til et andet liv, så hun pakkede, hvad hun ejede, og forlod landet.

Siden da har Polen skiftet ham. Økonomien er buldret af sted med høje vækstattal, selv gennem finanskrisen i 2008, hvor det var det eneste land i Europa, der ikke oplevede en negativ vækst. Deres vækstopskrift var, at de havde modet til at lave dybe strukturreformer og reformer for fremtidens generationer. De åbnede sig mod omverdenen, styrkede det internationale samarbejde og blev i sidste ende en del af EU. Det var en seriøs reformvilje udført af en håndfuld modige politikere, der turde gentænke samfundet – et reformmod, som vi ikke har set herhjemme i mange år.

I sidste uge kom der gode tal frem om dansk økonomi, hvilket jo er en glædelig nyhed. Men det bekymrer mig, at flere herinde i salen ser deres snit til at underdrive behovet for de strukturreformer, som vi har behov for, f.eks. i vores sundhedsvæsen. For mens de allerrigeste drøner rundt og køber private sundhedsforsikringer, som sikrer dem en plads forrest i køen, kommer nogle med det samme svar som altid: Send flere penge. Og bevares, det gør vi faktisk

også i den her regering: 2 mia. kr. til en akutplan, 3 mia. kr. til psykiatrien og 5 mia. kr. til sundhedsvæsenet generelt, som vi burde være glade for. For regeringen forstår vigtigheden af at prioritere sundhedsvæsenet. Men det burde også trække panderynker.

Som læge ved jeg godt, at et skud adrenalin kan være nødvendigt for at få stabiliseret blodtrykket, men det må aldrig blive den eneste behandling, og slet ikke når man ved, at der gemmer sig en langt mere alvorlig diagnose bag det. Hvis ikke vi får lavet en seriøs udredning af sundhedsvæsenet, kommer vi til at stå her igen og skyde flere akutpakker og flere milliarder kroner uden den helt nødvendige effekt ind i systemet. I stedet bør vi sætte konkret ind og adressere den massive mangel på medarbejdere ikke bare i sundhedsvæsenet, men alle steder i vores samfund.

For når jeg ser ud over huset Danmark, er der altså ikke bare revner i fundamentet, der er dybe sprækker. Og ud over fra sundhedsvæsenet hører vi historier fra ældreplejen, der bestemt ikke maler noget glansbillede. Det samme gælder folkeskolen, ungdomsuddannelserne, unge, der mistrives.

Vi burde tage en dyb indånding og i princippet gentænke det hele. Tag f.eks. debatten om folkepension. Det er et klassisk eksempel på et samfundsproblem, der giver hovedbrud, og en kollektiv frygt for forandring. Den dag, mine drenge på i dag 3 og 5 år bliver voksne, er der en overhængende risiko for at vi har reel klasseopdeling i Danmark, medmindre vi øger fokus på forandring nu. For som vi alle kan se, skruer pensionskasserne op for tilbud om sundhedsforsikringer, men jeg lover jer, at det også vil ske med ældreservicen. Hvis vi lader det her vokse frem uden nogen som helst form for regulering, vil vi begynde at se et A-, et B- og endda også et C-hold blandt os danskere, hvor de ressourcestærke kan nyde førsteklasesløsninger – god mad, korte ventetider, kortspil med personalet – alt imens de mindre bemidlede vil blive købt af med noget andenrangs. Det mener jeg ganske enkelt ikke at vi kan være bekendt. Ikke at tage en beslutning er også at tage en beslutning.

Blindt at acceptere denne udvikling med flere og flere private tilbud vil være en glidebane for tilliden til det offentlige Danmark. Så kan det godt være, at der er nogle, der jubler og tænker, at det frie marked løser det hele, men det gør det ikke. Det øger uligheden for meget.

Det, vi kunne gøre, var at sørge for, at dem, der har en tæt tilknytning til arbejdsmarkedet, i lidt højere grad lagde lidt mere til side i løbet af et langt arbejdsliv, og at dem, der ikke har råd, fik en hjælpende hånd af staten. Det handler om lighed, fordi alle fortjener en ordentlig behandling – også dem, der ikke har direkte dankortadgang til en fed friværdisordning. Det er et pragmatisk forslag, der i sin essens fastholder den pragmatiske idealisme, der kendetegner Danmark, med den gyldne rettesnor om, at der ikke skal være for stor forskel på høj og lav. Det handler om lighed, men det handler også om at turde prioritere dem, der har det største behov for hjælp.

Jeg er vant til et liv i den hvide kittel, hvor det netop er det, jeg gør. Jeg prioriterer de mest syge først. Men jeg indgyder også patienterne håb, og det vil jeg gerne fortsætte med, også herindefra fra den her talerstol, og derfor vil jeg også gerne fortælle om, at vi er i fuld gang med at skabe en bedre fremtid for de næste generationer – et samfund, der udleder mindre CO₂ og med tiden fjerner mere CO₂ fra atmosfæren, inden vi udleder.

Vores klimaminister har netop i går indgået en aftale på tværs af hele Folketinget, der skruer markant op for udbygningen af havvindmøllekapaciteten i Danmark, og vi etablerer verdens første energiø. De helt nye vindmølleparker på havet har potentialet til at kunne dække elforbruget i mere end 14 millioner danske og europæiske husstande – 14 millioner! Det er jo helt kæmpemæssige klimapløkker, vi lige nu er ved at slå ned i dansk jord, og for mig at se et godt eksempel på, at mens nogle råber, handler regeringen, men vi lytter også, for vi ved, hvor vigtigt det er, at den grønne omstilling sker på en måde, hvor vi sikrer, at alle kommer sikkert med ind i den grønne fremtid. For det mest afgørende i klimapolitikken er den folkelige opbakning. Mister vi den, når vi ikke vores klimamål. Det kræver, at vi har øje for balancerne i samfundet, og det kræver, at vi tænker os godt om og ikke lader useriøs overbudspolitik styre klimadebatten. Og vi bevæger os heldigvis i den rigtige retning. Men det er sværere og tager længere tid at indfri klimamål end at indgå aftaler om dem. Jeg er dog sikker på, at vi kommer i mål beslutning for beslutning, aftale for aftale.

Siden regeringen kom til, er der givet flere penge til udfasning af gasfyr, indgået aftale om brintinfrastruktur, vi har lagret CO₂ i undergrunden og præsenteret et forslag til, hvordan vi kan fjerne den CO₂, vi mangler at fjerne frem mod 2025 – blot for at nævne nogle af tiltagene. Vi skylder de danske borgere at tænke os godt om og derfor f.eks. også at turde nedsætte ekspertkommissioner,

der kommer med forslaget til gennemtænkte forandringer – forandringer for at forbedre. Det handler om det lange, seje træk, ikke små symbolpolitiske spjæt, der måske nok kan få kommentarsporene til at svømme over med udråbstegn og brækemojis på de sociale medier, men som helt ærligt hverken gør fra eller til for huset Danmark.

For den her regering er mere end bare ord og floskler, og er der noget, der gør mig, et barn af en polsk mor og en flygtning, ekstra stolt, så er det den alvor og handlekraft, som vi har håndteret krigen i Ukraine med – krigen på vores kontinent, hos vores nabos nabo. Vi bliver hos dem, også efter at krigen er slut, så ukrainerne kan få samme oplevelse, som min mor fik, ved at se deres hjemland vokse ud af ruinerne og ind i Det Europæiske Fællesskab, fordi vi i fællesskab tror på en bedre dag i morgen end dagen i går.

Men krigen i Ukraine er ingen undskyldning for at sidde på hænderne og låse samfundsplanerne ned i skrivebordskufferne, nærmere tværtimod. Da min mor kom til Danmark, stod EU for 30 pct. af verdens bnp. I dag er tallet halveret, og når mine to drenge derhjemme bliver voksne siger prognoserne at det tal vil tage endnu et dyk. Så i virkeligheden bør vi tænke på deres fremtid, mine ufødte børnebørns fremtid. Vil det være et samfund martret af at have gennemført poppet politik og ladet sig styre af meningsmålinger og avisernes forsider, eller vil vi se et samfund, der har haft modet til at stå fast, gentænke og forny sig selv, selv om det i øjeblikket har været upopulært, men med tiden vil vise sig at have været bydende nødvendigt? Jeg håber, det bliver det sidste, og jeg håber, at alle her i salen vil være med til at samarbejde. Tak for ordet. Og vi tilslutter os også vedtagelsesteksten.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Moderaterne, Politisk tale

Relateret

Aki-Matilda Høegh-Dams tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Anna Falkenberg's tale ved Folketingets afslutningsdebat

31. maj 2023

Christian Rabjerg Madsens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Franciska Rosenkildes tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Inger Støjbergs tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Mai Villadsens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Martin Lidegaards tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Mette Frederiksens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Morten Dahlins tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Morten Messerschmidts tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Pernille Vermunds tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Pia Olsen Dyhrs tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Sjúrður Skaales tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Søren Pape Poulsens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Aaja Chemnitz' tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/monika-rubins-tale-ved-afslutningsdebatten>